

|                            |                                |
|----------------------------|--------------------------------|
| Súd:                       | Najvyšší súd SR                |
| Spisová značka:            | 7Cdo/87/2022                   |
| Identifikačné číslo spisu: | 5920202029                     |
| Dátum vydania rozhodnutia: | 27.10.2022                     |
| Meno a priezvisko:         | JUDr. Ivan Rumana              |
| Funkcia:                   | sudca                          |
| ECLI:                      | ECLI:SK:NSSR:2022:5920202029.1 |

## UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v spore žalobcu: Ing. E. F., nar. XX.X.XXXX, bytom R. XX/A, L. L., právne zastúpeného JUDr. Andrejom Garom, advokátom so sídlom Štefánikova 14, Bratislava, proti žalovanému: Prima banka Slovensko, a.s., IČO: 31 575 951, so sídlom Hodžova 11,010 11 Žilina, právne zastúpenému spoločnosťou Sedlačko & Partners s.r.o., so sídlom Štefánikova 8, Bratislava, o zaplatenie 7.673,- eur s príslušenstvom, v konaní o dovolaní žalovaného proti rozsudku Krajského súdu v Žiline, č.k. 10CoPr/5/2021-294 zo dňa 30.09.2021, takto

### rozhodol:

Dovolanie o d m i e t a .

Žalobca má proti žalovanému nárok na náhradu trov dovolacieho konania v plnom rozsahu.

### Odôvodnenie

1. Napadnutým rozsudkom Krajský súd v Žiline (ďalej len „odvolací súd“) potvrdil rozsudok Okresného súdu Ružomberok (ďalej len „súd prvej inštancie“), č.k.10Cpr/31/2020-249 zo dňa 06.05.2021, vo výroku ktorým súd prvej inštancie uložil žalovanému povinnosť zaplatiť žalobcovi 7.673,- eur brutto spolu s úrokom z omeškania vo výške 5% ročne od 01.01.2020 do zaplatenia, všetko v lehote do 3 dní od právoplatnosti rozsudku. Právnym titulom bolo rozhodnutie predstavenstva Sberbank Slovensko, a.s. zo dňa 28.07.2016 č. 110/2016, ktorým právny predchodca žalovaného ako zamestnávateľ priznal žalobcovi ako zamestnancovi mimoriadny výkonnostný bonus. Súčasne priznal žalobcovi voči žalovanému náhradu trov prvoinštančného konania v rozsahu 100%. Odvolací súd ďalej priznal žalobkyni nárok na náhradu trov odvolacieho konania v celom rozsahu.

2. Odvolací súd konštatoval správnosť zistení súdu prvej inštancie, že druhá časť mimoriadneho výkonnostného bonusu vo výške 7.673 eur, predstavujúca 40% bonusu, mala byť žalobcovi vyplatená v roku 2019. List z 28.7.2016 bol žalobcovi doručený na pracovisku do vlastných rúk. Rozhodnutie predstavenstva žalovaného zo dňa 19.12.2016, ktorým boli všetky rozhodnutia týkajúce sa výplaty MVB zrušené nemá žiadny účinok voči zamestnancom. Zdôraznil, že vyplatenie mimoriadneho výkonnostného

bonusu sa stalo nárokovateľnou zložkou mzdy dňa 28.7.2016, kedy bola žalobcovi doručená listina o jeho priznaní a výške (obdobne rozhodnutie Najvyššieho súdu SR sp.zn. 3Cdo/31/2009, resp. rozsudok Najvyššieho súdu ČR sp.zn. 21Cdo/537/2004). V danom prípade teda nemohlo dôjsť k zrušeniu už priznaného nároku na mimoriadny výkonnostný bonus pre žalobcu, takéto rozhodnutie nemôže mať účinky do minulosti (ex tunc), zákon o mzde ani Zákonník práce zrušenie už vzniknutého nároku na mzdu neupravuje. Spätné odňatie práva žalobcovi na už priznaný mimoriadny výkonnostný bonus, ktorý sa stal nárokovanou zložkou mzdy, teda nemôže požívať právnu ochranu.

3. Čo sa týka námietky, v zmysle ktorej bol mimoriadny výkonnostný bonus žalobcovi dňa 28.7.2016 priznaný vo výške 19.182 eur, keď listom zo dňa 14.12.2015 mal byť vyplatený vo výške 25% ročnej základnej mzdy k januáru 2015, t.j. 13.800 eur, súd prvej inštancie konštatoval, že nie je v jeho kompetencii korigovať rozhodnutia predstavenstva čo do výšky priznaného výkonnostného bonusu. Vo vzťahu k tvrdeniu žalovaného, že variabilná zložka mzdy u žalovaného nebola v pracovnej zmluve dohodnutá súd prvej inštancie poznamenal, že možnosť dohodnúť variabilnú zložku mzdy vyplýva jednak z dokumentu Politika odmeňovania spoločnosti Sberbank Slovensko a.s. ako aj § 23a ods. 2 zákona č.483/2001 Z. z. o bankách. Bolo teda len na zamestnávateľovi či a v akej výške zamestnancovi variabilnú časť mzdy prizná.

4. Proti tomuto rozsudku podal žalovaný v zastúpení advokátom včas dovolanie, ktorým identifikovaný rozsudok napadol v celom rozsahu a domáha sa, aby ho Najvyšší súd SR v zmysle § 449 ods. 1 CSP v spojení s § 450 CSP zrušil a vec vrátil odvolaciemu súdu na ďalšie konanie, a to z dôvodu, že súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces [§ 420 písm. f) CSP] a rozhodnutie spočíva v nesprávnom právnom posúdení veci [§ 432 ods. 1 CSP], pričom záviselo od posúdenia právnych otázok, ktoré v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte neboli vyriešené [§ 421 ods. 1 písm. b) CSP].

5. Právna otázka, od vyriešenia ktorých záviselo rozhodnutie odvolacieho súdu, a ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu doposiaľ nebola vyriešená :

„Možno jednostranným úkonom štatutárneho orgánu zamestnávateľa zmeniť pracovnú zmluvu zamestnanca banky tak, že mu vznikne nárok na zložku mzdy neupravenú v zákone o bankách, v pracovnej zmluve, ani v interných predpisoch zamestnávateľa“?

6. Žalovaný uviedol, že predmetom konania bol nárok zamestnanca na mimoriadny výkonnostný bonus (MVB) pre kľúčových zamestnancov, v súvislosti s predajom akcií spoločnosti Sberbank Slovensko, a.s. (právny predchodca žalovaného). Tými malo byť celkom 24 vybraných osôb, členov predstavenstva, dozornej rady a vedúcich zamestnancov žalovaného. Takáto forma odmeňovania nebola dohodnutá v pracovnej zmluve, ani v interných predpisoch spoločnosti.

7. Nárok na výplatu mal vzniknúť na základe listu predstavenstva žalovaného zo dňa 28.07.2016, ktorým bol žalobcovi priznaný MVB v celkovej výške 19.182,-- EUR, čo predstavovalo 34,75 % sumy jej ročnej základnej mzdy k januáru 2015. Výplata MVB bola s ohľadom na regulačné požiadavky odmeňovania (CRD), Politiku odmeňovania skupiny a Politiku odmeňovania žalovaného rozdelená na časť vo výške 60% (suma 11.509,- EUR), splatnú po završení predajnej transakcie, a časť vo výške 40% (suma 7673,- EUR) s termínom výplaty v roku 2019. Medzi stranami bolo nesporné, že k predaju akcií banky došlo dňa 29.07.2016, teda deň nasledujúci po priznaní MVB. MVB mal byť vyplatený vybranej skupine zamestnancov ako jednorazový „program“ pre tých zamestnancov, ktorí vykonávali úlohy spojené s predajom akcií zamestnávateľa. Úspešný predaj akcií zamestnávateľa bol zároveň stanovený ako kľúčový indikátor ich výkonnosti (KPI). Súd prvej inštancie a odvolací súd dospeli k záveru, že išlo o nenárokovateľnú zložku mzdy zamestnanca, ktorá nebola dohodnutá v pracovnej zmluve a vznikla na základe rozhodnutia zamestnávateľa. Takýmto konštitutívnym rozhodnutím zamestnávateľa má byť rozhodnutie predstavenstva a na jeho základe doručený list zamestnávateľa o priznaní nároku zamestnancovi zo dňa 28.07.2016.

8. Žalovaný namietal, že v konaní preukázal, že nárok na výplatu MVB bol dozornou radou právneho

predchodcu žalovaného dňa 01.08.2016 pozastavený a následne predstavenstvom dňa 19.12.2016 zrušený. K týmto opatreniam pristúpil najmä z nasledujúcich dôvodov (rovnaké dôvody ho viedli k zrušeniu pôvodného rozhodnutia):

nepreskúmateľné kritéria pre ukazovatele KPI,  
žalovaný bol za prvých 9 mesiacov roku 2016 v strate 12,6 mil. EUR (celkovo 36,9 mil. EUR), čo odôvodňovalo nepriznanie resp. odňatie týchto bonusov,  
štatutárny orgán konal pri priznaní nároku na MVB dňa 28.7.2016 v rozpore s internými predpismi a prekročil svoje oprávnenie pri prijatí rozhodnutia aj pri priznaní nároku žalobkyni,  
nárok nebolo možné poskytnúť z dôvodu rozporu so zákonom č. 483/2001 Z.z. o bankách v znení neskorších predpisov (ďalej len „ZoB“), ako predpisom verejného práva, ktorý je žalovaný povinný striktne dodržiavať,  
e) priznanie MVB vykazuje prvky tzv. „zlatých padákov“.

9. Žalobca s k dovolaniu žalovaného písomne nevyjadril.

10. Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd dovolací (§ 35 CSP), po zistení, že dovolanie podala včas strana sporu, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané (§ 424 CSP), zastúpená v súlade s § 429 ods. 1 CSP, bez nariadenia pojednávania (§ 443 CSP), preskúmal vec a dovolanie podľa § 447, písm. f) odmietol, pretože nebolo odôvodnené prípustnými dovolacími dôvodmi. Stručné odôvodnenie (§ 451 ods. 3 veta prvá CSP) rozhodnutia dovolacieho súdu je uvedené v nasledovných bodoch.

11. Uvedenému dovolaniu predchádza rozhodnutie dovolacieho súdu vo veci sp.zn. 7Cdo/311/2021 zo dňa 28.09.2022 v druhovo rovnakej veci. Dovolací súd poukazuje na to, že ide o skutkovo a právne rovnaký problém.

Dovolanie podľa § 420 písm. f) CSP

12. Ustanovenie § 420 písm. f) CSP zakladá prípustnosť a zároveň dôvodnosť dovolania v tých prípadoch, v ktorých miera porušenia procesných práv strany nadobudla intenzitu porušenia jej práva na spravodlivý proces. Pod porušením práva na spravodlivý proces v zmysle tohto ustanovenia treba rozumieť nesprávny procesný postup súdu spočívajúci predovšetkým v zjavnom porušení kogentných procesných ustanovení, ktoré sa vymyká nielen zákonnému, ale aj ústavnému procesnoprávnemu rámcu, a ktoré tak zároveň znamená aj porušenie ústavne zaručených procesných práv spojených s uplatnením súdnej ochrany. Tvrdenia o nesprávnom právnom posúdení zisteného skutkového stavu, v zásade nemožno právne kvalifikovať ako dovolací dôvod podľa § 420 písm. f) CSP, pokiaľ nedosahujú intenzitu nepreskúmateľnosti, t.j. takú vadu, ktorá neumožňuje dovolaciemu súdu pochopiť spôsob, akým dospel súd nižšieho stupňa k svojmu záveru. Takáto vada v napadnutom rozhodnutí odvolacieho súdu ani súdu prvej inštancie zistená nebola. Rozsudok súdu prvej inštancie aj odvolací rozsudok sú riadne a podrobne odôvodnené a vychádza z riadne zisteného skutkového stavu. Rozhodnutím predstavenstva Sberbank Slovensko, a.s. zo dňa 28.07.2016 č. 110/2016 žalovaný ako zamestnávateľ priznal žalobcovi ako zamestnancovi mimoriadny výkonnostný bonus. Ide o jednostranný právny štatutárneho orgánu podľa § 9 ods. 1 a § 10 ods. 1 a 2 Zákonníka práce zaväzujúci spoločnosť ako zamestnávateľa, ktorému týmto rozhodnutím vznikla povinnosť vyplatiť bonus žalobcovi.

13. Dovolací súd zistil, že súd prvej inštancie k rozsahu oprávnenia predstavenstva ako štatutárneho orgánu a k jeho právnym dôsledkom v bode 19 rozsudku uviedol, že „V tejto súvislosti súd uvádza, že v zmysle § 191 od. 1 veta prvá, veta druhá Obchodného zákonníka predstavenstvo je štatutárnym orgánom spoločnosti, ktorý riadi činnosť spoločnosti a koná v jej mene, konanie predstavenstva je konaním akciovej spoločnosti. Právne úkony, ktoré v zmene zamestnávateľa vykoná v pracovnoprávných vzťahoch štatutárny orgán alebo člen štatutárneho orgánu, alebo zamestnanci poverení v zmysle ustanovení § 9 ods. 1 a ods. 2 Zákonníka práce, zaväzujú zamestnávateľa a zamestnávateľ z týchto právnych úkonov nadobúda práva a povinnosti. Z dikcie ustanovení ods. 2 je zrejmé, že zamestnávateľa prioritne zaväzuje aj také konanie štatutárneho orgánu, člena štatutárneho orgánu alebo povereného zamestnanca, ktorými tieto osoby prekročili svoje oprávnenie pri vykonávaní

právneho úkonu. Rozhodnutia predstavenstva Sberbank Slovensko a.s., č. 97/2015 zo dňa 16.06.2015, č. 168/2015 zo dňa 08.12.2015, č. 110/2016 zo dňa 28.7.2016 patria do pôsobnosti predstavenstva spoločnosti vo vzťahu k odmeňovaniu zamestnancov aj teda žalobcu. Podľa súdnej praxe rozhodnutia predstavenstva spoločnosti ako riadiaceho orgánu spoločnosti majú vnútropodnikový charakter a preskúmanie rozhodnutí predstavenstva akciovej spoločnosti nie je možné ani v súdnom konaní. Oprávnenie na konanie vo veciach akciovej spoločnosti je dané súdu len vo vzťahu k ust. § 131 Obchodného zákonníka". Uvedený právny názor sa zhoduje s právnym názorom dovolacieho súdu vyjadreného v obiter dictum, bod 23 prejudikatury, ktorú predstavuje uznesenie navyššieho súdu sp.zn. 7Cdo/311/2021 zo dňa 28.09.2022 v skutkovo i právne rovnakej veci týkajúcej sa iného zamestnanca. Dovolací súd konštatuje, že ako došlo k prekročeniu oprávnenia predstavenstva, nevylučuje to zodpovednosť členov predstavenstva za náhradu škody spôsobenej akciovej spoločnosti konaním v rozpore s internými obmedzeniami. Ide však už o vnútorný vzťah medzi členmi bývalého predstavenstva a právnym predchodcom žalovaného, dôsledky ktorého nemožno prenášať do pracovnoprávneho vzťahu so zamestnancami.

14. Obiter dictum. Vnútorné právne pomery akciovej spoločnosti, rozsah oprávnenia predstavenstva konať v mene spoločnosti a zodpovednosť členov predstavenstva za náhradu škody upravuje Obchodný zákonník. Podľa § 191 ods. 2 zák. č. 513/1991 Zb. Obchodného zákonníka v znení účinnom ku dňu 28.07.2016 stanovy, rozhodnutia valného zhromaždenia alebo dozornej rady môžu obmedziť právo predstavenstva konať v mene spoločnosti, ale tieto obmedzenia nie sú účinné voči tretím osobám. Ide o všeobecnú právnu úpravu oprávnenia predstavenstva ako štatutárneho orgánu robiť právne úkony na ktorú odkazuje § 20 ods.1 Občianskeho zákonníka. Z dôvodu dodržania princípu právnej istoty adresátov právnych úkonov vykonaných predstavenstvom akciovej spoločnosti ako štatutárnym orgánom interné obmedzenia nemajú vplyv na platnosť právnych úkonov vykonaných predstavenstvom. To však nevylučuje zodpovednosť členov predstavenstva za náhradu škody spôsobenú porušením interných predpisov spoločnosti v zmysle § 191ods. 6 Obchodného zákonníka. Podľa § 191 ods.5, prvá veta Obchodného zákonníka členovia predstavenstva sú povinní vykonávať svoju pôsobnosť s náležitou starostlivosťou, ktorá zahŕňa povinnosť vykonávať ju s odbornou starostlivosťou a v súlade so záujmami spoločnosti a všetkých jej akcionárov. Nárok na výplatu bonusu mal žalobcovi vzniknúť na základe listu predstavenstva právneho predchodcu žalovaného zo dňa 28.07.2016, ktorým bol žalobcovi priznaný MVB v celkovej výške 19.182,- EUR, čo predstavovalo 34,75 % sumy jeho ročnej základnej mzdy k januáru 2015. Išlo o jednostranný adresovaný právny úkon, ktorý nadobudol svoju právnu účinnosť prevzatím žalobcom. Pokiaľ predstavenstvo oznámilo priznanie MVB žalobcovi ešte pred schválením dozornou radou spôsobilo tým vznik právneho záväzku spoločnosti napriek vnútorným obmedzeniam ktorým podliehalo. V danom prípade nemožno zodpovednosť za vzniknutú situáciu pripočítavať zamestnancom a ani uplatniť u nich prípadnú doktrínu rozporu s dobrými mravmi (§ 15 Zákonníka práce), keďže zamestnanci nedisponovali rozhodovacou právomocou. Okolnosti sporu nenاسvedčovali, že by pri priznávaní mimoriadneho výkonnostného bonusu došlo ku koordinovanému kolúznemu správaniu zo strany zamestnancov a predstavenstva právneho predchodcu žalovaného.

Dovolanie podľa § 421 ods. 1 písm. b) CSP

15. Podľa § 421 ods. 1 CSP, písm. b) CSP je dovolanie prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky, ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená .

16. Dovolací súd konštatuje, že právna otázka položená dovolateľom podľa § 421, písm. b) CSP bola už predmetom konania dovolacieho súdu vo veci sp.zn. 7Cdo/311/2022. Pokiaľ ide o položenú otázku tá nevychádza zo skutkového stavu, ktorý bol podkladom napadnutého rozsudku, pretože existencia jednostranného právneho úkonu (dodatku), ktorým by bola zmenená pracovaná zmluva nebola tvrdená ani preukazovaná. Právny vzťah obsahom ktorého bol priznaný nárok vznikol na základe jednostranného právneho úkonu predstavenstva, ktorého obsah bol žalobcovi písomne oznámený. Úvaha odvolacieho súdu v bode 30 je výslovne uvedená nad bezprostredný rámec odvolacieho konania v časti, či došlo tým ku konkludentnej zmene pracovnej zmluvy.

17. Najvyšší súd Slovenskej republiky rozhodnutie o nároku na náhradu trov konania o dovolaní neodôvodňuje (§ 451 ods. 3 veta druhá CSP).

18. Toto rozhodnutie prijal senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky pomerom hlasov 3 : 0.

**Poučenie:**

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.